έκδοση δρόμου της αντιφασιστικής συνέλευσης
antifa ★ selanik / Οκτώβρης 2013 / Τεύχος 3

antifa ★ report

κράτος μπάτσοι μμε νεοναζί
όλα τα καθάρματα δουλεύουνε μαζί

Το antifa✶selanik είναι μία αντιφασιστική συνέλευση που συγκροτήθηκε και δρα στους δρόμους της Θεσσαλονίκης.
Antifa, γιατί εδώ και καιρό έχουμε συνειδητοποιήσει πως ο φασισμός (με ή χωρίς σβάστικα) έχει απλωθεί σε όλες τις πτυχές της ζωής μας.
Selanik (η τούρκικη ονομασία της Θεσσαλονίκης), γιατί σε πείσμα των ελληναράδων θα υπενθυμίζουμε ότι σ' αυτή την πόλη πάντα ζούσαν άνθρωποι διαφορετικών εθνικοτήτων που ήξεραν να συμβιώνουν και να παλεύουν μαζί.
Δεν έχουμε καμία σχέση και είμαστε εχθρικοί με κόμματα, παπαδαριά, μαφίες (κάθε είδους) και media.
Σε περίπτωση που κάποιος/α ψηθεί να επικοινωνήσει μαζί μας:
antifasln@yahoo.gr

Η κοινωνία που πέφτει (από τα σύννεφα)...

Από την πρώτη στιγμή που δημιουργήσαμε αυτήν την αντιφασιστική συνέλευση είχαμε μία πολύ συγκεκριμένη θέση για τη χ.α. Πιστεύουμε πως δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια συμμορία πρακτόρων-κρατικών υπαλλήλων, ακροδεξιών, πυροβολημένων και μαφιόζων. Ο λόγος και η δράση τους συμπυκνώνει, ως περιεχόμενο, αυτά που εδώ και χρόνια εφαρμόζονται ενάντια στην πολυεθνική εργατική τάξη και πρώτα και κύρια στους μετανάστες και τις μετανάστριες. Το φυσικό τους οικοσύστημα είναι οι δουλειές της νύχτας (ξέπλυμα χρήματος, προστασίες, drugs κλπ). Ως τέτοιοι, είναι χρήσιμοι για το κράτος γιατί το συνδέουν με την πιο «μαύρη» του όψη, την εγκληματική οικονομία.

Το κράτος και τα μήντια, ακολουθώντας μια σε βάθος χρόνου συστηματική στρατηγική τους ανέδειξαν στην δημόσια σφαίρα σαν την «ακροδεξιά στο δρόμο». Για να γίνει το «δουλειά μόνο για έλληνες» και κάθε ηλίθιο ρατσιστικό παραλήρημα ο κανόνας.

Γνωρίζουμε καλά πως μόνο ως ψιλοδουλειά μπορεί να χαρακτηριστεί η δράση των ασπόνδυλων μπροστά στις μαζικές δολοφονίες στα σύνορα, τους εγκλεισμούς σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, τον «Ξένιο Δία», τους υποχρεωτικούς υγειονομικούς ελέγχους και τους ξυλοδαρμούς σε τμήματα που επιφυλάσσει το επίσημο κράτος για τους πληβείους.

Η δολοφονία του αντιφασίστα Killah P δεν ήταν μια «υπερβολή», μια «εξαίρεση» σε ένα κατά τα άλλα «ευνομούμενο» κράτος. Ήρθε να προστεθεί σε μια σειρά δολοφονιών του κράτους και του παρακράτους του. Πρόκειται λοιπόν για μια διαρκή κατάσταση εξαίρεσης που έχει γίνει εδώ και καιρό ο κανόνας. Ο Killah P δεν ήταν «η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι». Είναι ένας από εμάς που καθημερινά αντιστεκόμαστε στη βαρβαρότητα του κεφαλαίου και του νεοφασιστικού κράτους.

Τα μμε συστηματικά εδώ και 3 χρόνια αβαντάρουν τις στημένες «αγαθοεργίες» και τις τσάμπα μαγκιές των φασιστοσυμμοριτών, που γίνονταν πάντα με τις πλάτες των μπάτσων. Με την ίδια ευκολία που καλλιέργησαν για λογαριασμό τους το προφίλ του εκδικητή άντρακλα ελληναρά, τώρα τους «θάβουν». Τώρα ανακαλύφθηκαν τα «ενοχοποιητικά στοιχεία» και οι συνεντεύξεις «πρώην» μελών και έγιναν πρώτο θέμα στις οθόνες και στα σαλόνια των εφημερίδων.

Το νεοφασιστικό (παρα)κράτος ούτε ξεκινάει ούτε σταματάει στη χ.α. Οι συλλήψεις των βουλευτών της, οι έλεγχοι στα γραφεία-σκουπιδότοπούς τους και η υποτιθέμενη εκκαθάριση της αστυνομίας δεν μας ξεγελούν. Έτσι κι αλλιώς είναι διάχυτη η οσμή φασισμού που αποπνέει η ελληνική κοινωνία και αυτή η δυσωδία δεν λέει να σβήσει. Ο εθνικός κορμός χρόνια τώρα ήταν γαλουχημένος με το τρίπτυχο πατρίς-θρησκεία-οικογένεια στο οποίο λίγο αργότερα προστέθηκε το φράγκα-καριέρα-μαγκιά. Ήδη από τα 90s είχε χτίσει ‘πετραδάκι-πετραδάκι’ το όνειρό του πάνω στις πλάτες των μεταναστών και των μεταναστριών που πληρώνονταν με ξύλο και ψίχουλα. Το γνωρίζουμε καλά ότι όσοι από αυτούς μπορούν, θα συνεχίσουν στο ίδιο μοτίβο, γιατί είναι ο μόνος τρόπος που ξέρουν για να σώσουν το τομάρι τους• με ή χωρίς χ.α.

Γιατί τα λέμε όλα αυτά; Απλά θέλουμε να πούμε πως όλοι αυτοί είναι το ίδιο δολοφόνοι, το ίδιο συνένοχοι και το ίδιο φασίστες! Θέλουν να καταπιούμε αμάσητα τα υποτιμητικά βλέμματα στο λεωφορείο και τους φασιστο-ελεγκτές που δεν διστάζουν να σκοτώσουν για ένα κωλο-εισιτήριο, τις δολοφονίες των μπάτσων, τους εξευτελιστικούς μισθούς, το όλοι εναντίον όλων για μια δουλειά, τη διανοητική φτήνια, τη ρουφιανιά, τα χαμόγελα των νοικοκυραίων που είναι γεμάτα απληστία, τα «δεν είδα και δε με νοιάζει», το θάνατο.

Ας μη γελιόμαστε, μία μεγάλη νύχτα οργής με τους δρόμους κλειστούς από οδοφράγματα, δεν μπορεί να ανακόψει τις επιθέσεις της καπιταλιστικής κρεατομηχανής.

Όμως οι οργισμένες μαζικές διαδηλώσεις δηλώνουν ξεκάθαρα πως υπάρχει μία (έστω και ετερόκλητη) κοινότητα κόσμου που αντιστέκεται. Είναι η οργή που δεν εξαργυρώνεται σε καμία «αντιναζί» ψήφο. Είναι όλοι αυτοί οι εργάτες και οι εργάτριες που παίρνουν θέση στον ταξικό πόλεμο και συγκρούονται στους δρόμους, στις γειτονιές τους, στους χώρους εργασίας και παντού. Είναι αυτή η προλεταριακή ριζοσπαστικότητα που ήταν είναι και θα είναι εξτρεμιστική, όσο το υποτιθέμενο «κέντρο» του κράτους και των αφεντικών στρέφεται με ολοένα και πιο ακραίο τρόπο ενάντια στην εργασία και στις ζωές μας.

Είμαστε εμείς, προερχόμενοι από όλο το φάσμα του πολυεθνικού προλεταριάτου, που μπορούμε να αμυνθούμε βάζοντας καθημερινά μπροστά, συλλογικά και οργανωμένα, με αλληλεγγύη και αξιοπρέπεια τα σώματα, τα μυαλά και τις καρδιές μας - οδόφραγμα απέναντι στο νέο ολοκληρωτισμό.

Είμαστε εδώ!

Δεν θα ξεχάσουμε τον αντιφασίστα Killah P, τον Σαχζάτ Λουκμαν και όλους αυτούς που στάθηκαν απέναντι στη βαρβαρότητα των δολοφόνων.

Για κράτος μπάτσους φασίστες και ελεγκτές 1,40 κοστίζουν οι ζωές…

Η δολοφονία

Μέσα στον Αύγουστο ένα βράδυ Τρίτης, ο Θανάσης Καναούτης επιβιβάστηκε στο Τρόλεϊ. Στην επόμενη στάση στο όχημα μπήκε ελεγκτής, ένας από αυτούς που παίρνουν ποσοστά επί των προστίμων που κόβουν. Ο Θανάσης αρνήθηκε να πληρώσει εισιτήριο. Εξοργιστικό για όσους δεν μπορούν να καταλάβουν τι θα πει να πληρώνεις κερατιάτικα για την καθημερινή σου μετακίνηση! Ο (κάνω το μάγκα με πλάτες άλλων) ελεγκτής πίεσε την κατάσταση. Ο Θανάσης λέγεται πως προσπάθησε να ξεφύγει, σφίχτηκαν τα δόντια, ανέβηκαν οι τόνοι. Το τέλος βρίσκει το Θανάση νεκρό κάπου στο Περιστέρι με αμυχές στο λαιμό και σκισμένη μπλούζα. «Προκάλεσε, προσπάθησε να ξεφύγει και ήρθε η κακιά στιγμή» βγήκαν να πουν τα περισσότερα ΜΜΕ και ο οργανισμός οδικών συγκοινωνιών Αθηνών. Ε, όπως και να το κάνεις το παιδί είχε κάνει λάθη επί λαθών. Το μεγαλύτερο όμως ήταν η εποχή που επέλεξε να ζήσει. Γιατί το πλάνο που επιβάλλεται από το κράτος για τα μέσα μεταφοράς αυτή την εποχή λέγεται μηδενική ανοχή και δεν παρακωλύεται ούτε από νεκρούς 19χρονους.

Το μέσο

Τα λεωφορεία και τα άλλα μέσα μαζικής μεταφοράς υπήρχαν και υπάρχουν για να μεταφέρουν όλους εμάς: εργάτες/ριες (με ή χωρίς δουλειά), φοιτητές/ριες, μαθητές/ριες, μετανάστες, συνταξιούχους... Με αυτόν τον τρόπο μπορούμε να πάμε στη δουλειά ή τον ΟΑΕΔ, να πάμε στο σχολείο ή τη σχολή, να κάνουμε καμιά βόλτα για να χαλαρώσουμε από την παράνοια που ζούμε καθημερινά… Ε και γι' αυτό το λόγο το εισιτήριο ήταν χαμηλού κόστους!

Όλοι καταλάβαιναν πως υπάρχει υποχρέωση του κράτους και των αφεντικών να μετακινούμαστε φθηνά (αφού γι' αυτούς τρέχουμε καθημερινά). Το κόμιστρο λοιπόν δεν ανταποκρινόταν στο καθημερινό κόστος λειτουργίας του μέσου. Έτσι δεν μπορούσαμε να πούμε πως η εταιρία που ήλεγχε το εκάστοτε μέσο μεταφοράς έβγαζε κέρδος ή είχε ζημία γιατί για να κάνει αυτή τη δουλειά της έδινε λεφτά το κράτος. Εξάλλου τι πληρώνουμε τους φόρους ρε καθίκια? Η αύξηση του κόστους για όσους χρησιμοποιούν τα ΜΜΜ προοιωνιζόταν εδώ και πάρα πολλά χρόνια όμως μετά το 2008 έγινε κάτι παραπάνω από φανερή. Άρχισε ξαφνικά να προπαγανδίζεται ότι οι μεταφορές δε στηρίζονται στους φόρους μας (που είναι λεφτά που τα βγάζουμε και τα πληρώνουμε από την εργασία μας) αλλά στη συνέπειά μας να πληρώνουμε το εισιτήριο. Έτσι οι εταιρίες άρχισαν να παρουσιάζουν ζημίες.

Πώς να το κάνουμε δεν έβγαιναν βρε αδερφέ... κι εμείς για τους λογιστές τους δεν είμαστε παρά μεταβλητές στη συνάρτηση εσόδων-εξόδων! Οι λύσεις ήταν 2 και εφαρμόστηκαν πάνω μας σταδιακά και με συνέπεια. Πρώτα απ' όλα υπερδιπλασιάστηκαν οι τιμές των κομίστρων. Από κει και πέρα όμως άρχισαν τα χοντρά κόλπα: Όσοι αρνούνταν να χτυπήσουν εισιτήριο ή δίναν στον επόμενο το δικό τους προσδιορίστηκαν ως οι μεγάλοι υπεύθυνοι της χασούρας των εταιριών και της «αναγκαστικής» αύξησης που επιβλήθηκε.

Αυτοί

Η λέξη σκατά μπορεί να τα περιγράψει όλα με γλαφυρότητα. Το κράτος αύξησε τα εισιτήρια και μαζί όλο το συρφετό μπάτσων, σεκιούριτυ, ελεγκτών που θα καθιστούσαν σαφές σε όλους εμάς πως δε μας παίρνει να πούμε κιχ! Μαζί τους κάθε είδους αυτόκλητοι ελεγκτές-ρουφιάνοι επιβάτες έτοιμοι να «δώσουν» όποιο δε χτυπάει εισιτήριο και είναι «ζημιογόνος». Και αυτή η υπακοή έχει για το δημόσιο προϋπολογισμό αξία ανεκτίμητη.

Κι εμείς οι υπόλοιποι

Μιζέρια? Ναι. Αλλά ακούστε κι αυτό. Η ιδεολογία του κράτους για τις μεταφορές δεν έπιασε σε όλους. Πολλοί είναι αυτοί οι οποίοι αρνούνται συνειδητά να χτυπήσουν εισιτήριο στα μέσα μαζικής μεταφοράς. Ακόμα περισσότεροι αυτοί που πιστεύουν πως το εισιτήριο είναι αδικαιολόγητα ακριβό και στραβώνουν όταν κάποιος ελεγκτής μπει στο λεωφορείο για ψαχτήρι. Υπάρχει κόσμος που με ένα συνωμοτικό νεύμα θα παραχωρήσει το εισιτήριο στον επόμενο ενώ πάντα βρίσκονται κάποιοι τύποι-ες που θα υπερασπιστούν κάποιον που δεν είχε εισιτήριο. Ενώ όσοι μπλοκάρουν με διάφορους τρόπους τα ακυρωτικά μηχανήματα συνεχίζουν να κυκλοφορούν!
Είμαστε όλοι εμείς, οι ετερόκλητες φιγούρες της τάξης μας, οι «λαθρεπιβάτες» που συναντιόμαστε έστω και για μια στιγμή μέσα σε τρόλεϊ, λεωφορεία, τρένα. Προτάσσοντας τα δικά μας προλεταριακά συμφέροντα παλεύουμε ενάντια στον κανιβαλισμό, το ρατσισμό και την κατάθλιψη. Μας χρωστάνε τις δωρεάν μεταφορές μας γιατί μας ρουφάν το αίμα καθημερινά. Έχουμε πληρώσει για όλα αυτά με την εργασία μας! Κάθε περαιτέρω αύξηση θα είναι ένα μεγαλύτερο πετσόκομμα του μισθού μας (ή ότι τέλος πάντων έχει απομείνει από αυτόν).
Τα μέσα μαζικής μεταφοράς είναι ένα ακόμα πεδίο μάχης ενάντια στα αφεντικά και το κράτος τους. Μένει να αποδείξουμε ότι οι εχθροπραξίες συνεχίζονται και από μέρους μας.

Δε σκάμε φράγκο για εισιτήριο.

Πασάρουμε το εισιτήριο στον επόμενο.

Βοηθάμε καθένα και καθεμία που πέφτει στα χέρια ελεγκτών.

Σαμποτάρουμε όσα περισσότερα ακυρωτικά μηχανήματα γίνεται.

εκπαιδευτική κρίση

Είναι γνωστό εδώ και καιρό ότι το κράτος ξηλώνει κομμάτι-κομμάτι και τα τελευταία απομεινάρια των άλλοτε «κοινωνικών παροχών». Είναι επίσης γνωστό, σε όσους δεν θέλουν να κρύβονται πίσω από το δάχτυλό τους, ότι το εκπαιδευτικό σύστημα, όπως υπάρχει, αποτελεί ένα οικονομικό βάρος που το κράτος ψάχνει να το ξεφορτωθεί με έμμεσες ή άμεσες ιδιωτικοποιήσεις.

Η μεθοδευμένη παρακμή των σχολείων τα έχει μετατρέψει σε parking μαθητών και μαθητριών.

Η εναντίωση μας σε όλα τα μέτρα που συνηγορούν σε αυτήν την απαξίωση είναι δεδομένη. Αυτό δεν σημαίνει ότι υπερασπιζόμαστε το «παλιό καλό δημόσιο σχολείο». Πολλοί μαθητές και πολλές μαθήτριες γνωρίζουν καλύτερα από όλους: Η παράλογη πειθάρχηση του θρανίου και της καρέκλας, η αυθαίρετη εξουσία και ο αυταρχισμός πολλών εκπαιδευτικών, τα εθνικά και τα θρησκευτικά χαζοϊδελογήματα, η συχνή ρατσιστική αντιμετώπιση των μεταναστών είναι λίγα μόνο από τα σκατά του σχολείου. Οι εξετάσεις και η απάνθρωπη προετοιμασία για αυτές είναι το κερασάκι στην τούρτα!

Κάθε καινούρια νομοθεσία για το σχολείο το φωνάζει δυνατά:

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ - ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ- ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ!

Κι όλα αυτά για το υποτιθέμενο όνειρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.. Το γνωρίζουμε πολύ καλά (και από πρώτο χέρι) ότι τα ΑΕΙ και τα ΤΕΙ αποτελούν και αυτά ένα parking νεαρών ανέργων.

Οι καθηγητές πλήττονται και αυτοί σε ακραίο βαθμό, αν και όχι όλοι το ίδιο. Αυτό ποικίλει ανάλογα με το καθεστώς εργασίας (μόνιμοι, αναπληρωτές, ωρομίσθιοι) αλλά και ανάλογα με τις ειδικότητες (μερικές βρίσκονται περισσότερο στο στόχαστρο των μέτρων από άλλες). Η κατάθλιψη άλλα και ο αλληλοσπαραγμός μεταξύ τους είναι σίγουρα το χειρότερο που μπορεί να συμβεί, αν δεν συμβαίνει ήδη. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες οι καθηγητές διαμηνύουν (για άλλη μία φορά) ότι θα αντιδράσουν με απεργίες.

εκπαιδευτικοί σε κρίση

Κι όμως, η προηγούμενη τους απόπειρα, τον περασμένο Μάη, έδειξε την αδυναμία τους να ξεπεράσουν τις συνήθεις συνδικαλιστικές πρακτικές και λογικές μεσολάβησης, αναθέτοντας στους μεσίτες να κάνουν το μόνο πράγμα που ξέρουν…να πουλάνε. Ακόμα και αν οι καθηγητές ήταν αποφασισμένοι να εναντιωθούν στην επιστράτευση και να ακυρώσουν τις πανελλήνιες εξετάσεις (όπως διακήρυτταν), σίγουρα δεν ήταν έτοιμοι στην πράξη να αντιμετωπίσουν τους κάμποσους γελοίους λακέδες αρχισυνδικαλιστές, που τελικά έκριναν πως «δεν υπήρχαν οι όροι και οι προϋποθέσεις» για τη μεγάλη σύγκρουση με το κράτος και τους αγανακτισμένους γονείς.

Η μεθοδευμένη υποβάθμιση της "*δημόσιας* " παιδείας είναι κάτι που πλήττει, ίσως περισσότερο και από τους καθηγητές, τους ίδιους τους μαθητές και τις μαθήτριες.

Και είναι αυτές και αυτοί που έχουν όλους τους λόγους του κόσμου να εναντιώνονται στις εξετάσεις, όχι απλώς και μόνο χρησιμοποιώντας την ακύρωση τους ως ένα μέσο πίεσης με σκοπό την ικανοποίηση συνδικαλιστικών αιτημάτων, αλλά με διάθεση να επιτεθούν σε αυτόν τον ίδιο το θεσμό και στα συνεπακόλουθά του ΣΥΝΟΛΙΚΑ! Αυτοί και αυτές είναι που μπορούν να σταθούν όχι μόνο απέναντι στις εξετάσεις, αλλά και απέναντι στα φροντιστήρια, τις οικογενειακές (κατα)πιέσεις και στην κλοπή των παιδικών και των εφηβικών τους χρόνων!

Έχουν όλα τα δίκια να εναντιώνονται και απέναντι στους αυταρχικούς καθηγητές, που με υπερβάλλον ζήλο επιτελούν το ρόλο της πειθάρχησης των μαθητών και μαθητριών στη λογική της συνεχούς δουλειάς για το σχολείο σήμερα, και για τα αφεντικά αύριο!

Έχουν όλα τα δίκια να κάνουν καταλήψεις στα σχολικά κτήρια πριν τα ερείπια τους πέσουν στα κεφάλια τους! Έχουν όλα τα δίκια να διεκδικούν ένα δημόσιο/κοινωνικό σχολείο όχι για τους φραγκάτους, αλλά για όλους αυτούς και όλες αυτές που μέσα στην κρίση βυθίζονται στην παρακμή. Έχουν όλα τα δίκια να διεκδικούν ένα σχολείο απαλλαγμένο από τα σκατά του φασισμού, του ατομισμού και του «όλοι εναντίον όλων».

Κι αν υπάρχουν καθηγήτριες και καθηγητές που το λέει η καρδιά τους…

Καταληψεις μεσα στις σχολες

Την ίδια στιγμή που ο υπουργός δημόσιας τάξης και προ.πο Δένδιας επιδίδεται σε κυνήγι καταλήψεων ως ένας παράφρων βασιλιάς· την ίδια στιγμή που η κοινή γνώμη πείθεται(;) από τα απίστευτα ευρήματα στους κατειλημμένους χώρους που εκκενώνονται (άδεια μπουκάλια, κράνη, σημαίες και άλλα πολλά 'παράνομα') αυτήν ακριβώς τη στιγμή οι ανάγκες που μας ωθούν να καταλαμβάνουμε τους νεκρούς από το κεφάλαιο χώρους είναι μεγαλύτερες από ποτέ!

Τα θλιβερά ντουβάρια των 'ευαγών' ακαδημαϊκών ιδρυμάτων, άραγε προσφέρονται για τίποτα άλλο εκτός από το να γίνονται «κέντρα ακολασίας» (κυρίως των καθηγητάδων, εδώ που τα λέμε); Παρά το ζόφο που επικρατεί, έχουμε το θράσος να ισχυριζόμαστε πως ΝΑΙ ΠΡΟΣΦΕΡΟΝΤΑΙ!

Όταν το κράτος αγωνιά να ξεφορτωθεί το βάρος της τριτοβάθμιας (βλ. ιδιωτικοποιήσεις) και όταν μέσα στο φόβο και την παράνοια παρά πολλοί φοιτητές και φοιτήτριες αγωνιούν να πάρουν γρήγορα το πτυχίο τους μήπως και προλάβουν να βρουν καμιά πόρτα ανοιχτή πριν τους την κλείσουν στη μούρη, οι πραγματικές μας ανάγκες παραμένουν να κρέμονται πάνω από τα κεφάλια των αφεντικών των ιδρυμάτων.

Και να μερικές από αυτές:

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΑΥΤΟΜΟΡΦΩΣΗ

Κόντρα στην αντιμετώπιση της γνώσης σαν κεφάλαιο, στο «γλείψιμο» και τον καριερισμό, ενάντια στους καθηγητές που θέλουν τη γνώση για τσιφλίκι τους. Για να βρούμε τους χώρους και τους χρόνους να συζητάμε και να μαθαίνουμε ισότιμα, συλλογικά και έξω από τις ιδεολογίες των αφεντικών και τους σχεδιασμούς των υπουργών. Για να μάθουμε να αξιοποιούμε τη γνώση για τους σκοπούς του ταξικού ανταγωνισμού, δλδ, για την παραγωγή νοημάτων που υπονομεύουν τον κόσμο των αφεντικών.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΑΝΤΙΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ

Για να μάθουμε και να μπορούμε να κοινωνικοποιούμαστε και να βρισκόμαστε μακριά από το θέαμα και την ατομική επίδειξη, μακριά από την (έτσι κι αλλιώς ξεθωριασμένη) αίγλη των μαγαζιών, μακριά και απέναντι στους μπράβους και τους μαφιόζους της διασκέδασης. Για να βρίσκουμε χώρους κοινωνικότητας και να χτίζουμε σχέσεις συντροφικότητας, αλληλεγγύης και ειλικρίνειας χωρίς κανένα διαχωρισμού φύλου, ηλικίας και φυλής.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Για να βρίσκουμε χώρους και χρόνους να **μετατρέπουμε** τα προσωπικά ζόρια σε συλλογικές μαχητικές αρνήσεις, χωρίς καμία μεσολάβηση από τους υποτιθέμενους κομματικούς σωτήρες μας. Για να αποφασίζουμε ισότιμα και συλλογικά για τις δομές και τις πρακτικές που απαιτούνται απέναντι στην υποτίμηση της εργασίας και των ζωών μας.

Για να μπορούμε να στεκόμαστε με τα πόδια στη γη και το κεφάλι ψηλά!

10 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟΥ 2013

Στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Αμυγδαλέζας ξεσπά εξέγερση. Οι εξεγερμένοι μετανάστες προλετάριοι, βάζοντας φωτιά σε στρώματα και στα κοντέϊνερ που ζουν φυλακισμένοι διεκδικούν το αυτονόητο: την παύση της ολοένα και παρατεινόμενης φυλάκισης τους.
Η απάντηση των μπάτσων ήταν η άγρια καταστολή με όλα τα μέσα που διαθέτουν για αυτό το σκοπό, όπως τα γνωρίζουμε πολλοί από εμάς και από τις διαδηλώσεις. Υπάρχει όμως μια βασική διαφορά: Το σύνολο σχεδόν της πληροφόρησης έρχεται κατευθείαν από το γραφείο τύπου της ελ.ας. Από εκεί μαθαίνουμε για τους τραυματίες μπάτσους, για τους «επικίνδυνους δραπέτες», από εκεί μαθαίνουν οι τρομοκρατημένοι μικροαστοί νοικοκυραίοι να κλείνονται στα σπίτια τους και να παρανοούν από τον παράλογο φόβο του Άλλου· Αυτού που, όπως νομίζουν, είναι έτοιμος να ορμήσει ανά πάσα στιγμή και να επιτεθεί με φωτιές, χατζάρια (και ότι άλλο μπορούν να φανταστούν) στην πολύ-λατρεμένη τους ιδιοκτησία.
Σε μια χώρα που όσοι παίρνουν το δρόμο της μετανάστευσης και της προσφυγιάς ονομάζονται «λαθρό-» αυτό διόλου μας εκπλήσσει.
Όπως δεν εκπλήσσει και το γεγονός της ίδιας της ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ. Πολλοί ισχυρίστηκαν ότι τέτοιες εξεγέρσεις είναι αναμενόμενες. Οι πιο αριστεροί από αυτούς διεκδικώντας τη βελτίωση των τρισάθλιων συνθηκών. Οι πιο (ακρο)δεξιοί με περίσσευμα μισανθρωπίας ρίχνουν το φταίξιμο στην αδυναμία του κράτους να εξοντώνει ακόμα περισσότερους μετανάστες στα σύνορα ή «να τους στείλει στα σπίτια τους».
Όλοι αυτό οι ηλίθιοι δήμιοι προσπαθούν να μας πείσουν ότι είναι απολύτως λογικό και 'νόμιμο' να μένει κανείς φυλακισμένος (σε καλύτερες ή σε χειρότερες συνθήκες) ή και να δολοφονείται , ενώ στην πραγματικότητα το μεγαλύτερο 'έγκλημα' που διέπραξε είναι το πέρασμα της νοητής γραμμής των συνόρων.
Οι μετανάστες προλετάριοι το λένε καθαρά: απαιτούν μαχητικά την απελευθέρωση τους και οργανώνονται απέναντι στους κοινούς μας δυνάστες.
Εμείς από τη μεριά μας λέμε και αυτό:
Η ελλάδα δεν είναι «ξέφραγο αμπέλι» όπως ισχυρίζονται οι κάθε είδους νεό-φασίστες. Η ελλάδα είναι ένα κράτος σε πόλεμο και σκοτώνει· τόσο εντός, όσο και εκτός των συνόρων της.

Λευτεριά σε όλους τους μετανάστες που κρατούνται φυλακισμένοι στα κέντρα κράτησης.

Η αλληλεγγύη, όπλο των εργατών

[...] Αυτή η τρέλα, αυτή η ματωμένη κόλαση, θα πάψει να υπάρχει, από τη μέρα που οι εργάτες της Γερμανίας, της Γαλλίας, της Αγγλίας και της Ρωσίας θα βγουν επιτέλους από τη μέθη όπου σήμερα είναι βουτηγμένοι και ξυπνώντας, θα τείνουν αδελφικά το χέρι, σκεπάζοντας ταυτόχρονα τη χτηνώδικη κραυγή των θηρίων του ιμπεριαλιστικού πολέμου, με την παλιά και δυνατή φωνή του πολέμου της εργασίας: προλετάριοι όλων των χωρών, ενωθείτε!

Αυτά γράφτηκαν τον Ιούλη του 1915 από τη Ρόζα Λούξεμπουργκ κατά τη διάρκεια του Α' Παγκόσμιου Πολέμου στις φυλακές του Βερολίνου σε συνθήκες που φαντάζουν μακρινές, σκοτεινές και άγνωστες. Σε μια εποχή που οι προλετάριοι όλων των 'πολιτισμένων' χωρών έγιναν κρέας στα κανόνια των αφεντικών...

Κι αν σήμερα τα κράτη του πολιτισμένου κόσμου κάνουν τον πόλεμο και τη διπλωματία - το θέαμα και τον πόλεμο - με έναν τρόπο που φαίνεται (προς το παρόν) να είναι αποκομμένος από τη δική μας καθημερινότητα, τότε τι συμβαίνει με τα θύματα όλων αυτών των πολέμων που συνεχίζουν να αυξάνονται;

Οι φρικτές εικόνες στις τηλεοπτικές και τις διαδικτυακές πύλες του θεάματος είναι το ένα. Ο κυνισμός, η μικροψυχία και η αδυναμία κατανόησης των σύγχρονων ιστορικών συνθηκών από τη μεριά των υπηκόων είναι το δεύτερο και ίσως το σημαντικότερο.

Πριν από τρία χρόνια, κατά τη διάρκεια των αραβικών εξεγέρσεων, πολλοί προσπαθούσαν να διακρίνουν τη μία συνομωσία μετά την άλλη μέσα σε έναν κυκεώνα αοριστίας, βλακείας και τεράστιων ποσοτήτων data στα social media. Ταυτόχρονα, τα αφεντικά και τα 'πολιτισμένα' κράτη τους ήξεραν ήδη ποια συνταγή θα έπρεπε να ακολουθήσουν. Είναι η στρατηγική της όξυνσης των στρατιωτικών αντιπαραθέσεων και η ενίσχυση με όπλα, εξοπλισμούς και μισθοφόρους των χασάπηδων κάθε περιοχής. Είναι τα μαζικά νεκροταφεία και οι σφαγές των αμάχων. Είναι τελικά μια δήθεν σωτήρια επέμβαση για το καλό της δημοκρατίας και της ανθρωπότητας.

Σημασία για τις πρωτοκοσμικές δημοκρατίες έχουν οι 'ζώνες επιρροής' και για αυτές το κόστος μετριέται σε ανθρώπινες ζωές. Τα αφεντικά και τα 'πολιτισμένα' κράτη τους τα λένε έξω από τα δόντια και δεν φοβούνται αντιδράσεις από τους υπηκόους τους. Το αντίθετο μάλιστα!

Την ίδια στιγμή που οι άραβες πληβείοι εξεγείρονταν και αγωνίζονταν με μαχητικότητα και αξιοπρέπεια για την κατάρρευση των εκεί δικτατοριών, στην ελλάδα αλλά και στην υπόλοιπη Ευρώπη μαζί με την κρίση φούντωναν και οι συζητήσεις για τον «τρομερό κίνδυνο της μετανάστευσης». Θα έπρεπε να φαντάζει τρομερό! Οι ίδιοι που μεθοδεύουν και διεξάγουν εδώ και χρόνια τον Πόλεμο, εμφανίζονται να φοβούνται ακριβώς τα θύματα αυτού του Πολέμου! Έχουν όμως και συμμάχους τα αφεντικά· όλους αυτούς τους συφοριασμένους φασίστες μικροαστούς και τις φοβίες τους.

Όσο κι αν ενοχλούνται από τις αποτρόπαιες εικόνες του πολέμου, δίνουν οι ίδιοι άλλοθι στον πόλεμο – δεν μπορεί άλλωστε «να γεμίσει η Ευρώπη μουσουλμάνους»...

Οι δολοφονίες στα σύνορα, οι επιχειρήσεις «σκούπα», τα ρατσιστικά πογκρόμ και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης είναι ο ίδιος Πόλεμος και διεξάγεται εδώ, όχι δίπλα μας αλλά και εναντίον μας, ενάντια στο σύνολο της πολυεθνικής εργατικής τάξης, που μέσα στην καπιταλιστική κρίση έρχεται αντιμέτωπη με την ακραία υποτίμηση της εργασίας και της ζωής.

Κι αν σήμερα το «προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε» ακούγεται μακρινό και ανέφικτο – χαμένο στην ομίχλη των διακρατικών ανταγωνισμών - οι εξεγέρσεις των μεταναστών προλετάριων στα κέντρα κράτησης και οι αγώνες τους απέναντι στα ντόπια αφεντικά είναι και η δική μας δίκαιη φωνή:

Πόλεμος στον πόλεμο των αφεντικών!

Βρέθηκα σε ένα κόσμο που μου δώσανε για προίκα
όλα τα άσχημα μα τι να κάνω έτσι τον βρήκα
είμαι στη πρίζα γιατί σαπίζει η ρίζα
προσπαθώ να μη σαλτάρω με όλα αυτά που είδα…
Είδα εργατοπατέρες τις πιο μεγάλες λέρες
ράπερ να 'ναι με βουλευτές στέφανα και βέρες
για να νιώσουμε ξανά το αρχαίο πνεύμα
είδα το λαό μου να τον κόβει η πείνα…
Αναρωτιέμαι τελικά γιατί στα λέω όλα αυτά
μήπως ρουφιάνος πρέπει να γίνω και εγώ τελικά
ή μήπως μπάτσος με έναν ουρανό αστέρια
ή σα το δάσκαλο που σου μαυρίζει τα χέρια…
Με όλα αυτά τα παράξενα που άκουσα και είδα
νιώθω σα πιόνι σε χαμένη παρτίδα
χωρίς πατρίδα σε ένα κόσμο χαζό
πιο χαζός και εγώ που μένω ακόμα εδώ…

«Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΟΖ» KILLAH P

